

Владимир Колев

Целувка в мъгливата утрин

Анри седна пред пулта и се намести удобно на стола. Светлинките – жълти, зелени и червени – му примигнаха съзаклятнически. Обходи ги с поглед. Нощта бе подредена по познатия сигурен и обмислен начин. Предстоеше поредната безсъница в един разграфен на смени свят. Свят, който не предвижда нищо извън утвърденото по графика. Кой оптимист го беше казал: „Животът непрекъснато ни поднася проблеми. И това е добре. Защото най-сериозният възможен проблем е липсата на проблеми.“?

Пусна телевизора. От него, игриво и отривисто се посипа салса. Дебела кубинка с красив и меланхоличен алтов глас споделяше нещо, разбира се за любовта. Обикновено кубинките са дебели, а мъжете им – чирози. Ама любовта си е любов, независимо от габаритите на любовниците. И макар, че винаги се възпява красотата на любимия, тя доста често липсва. Парадокс. Или полезно ослепяване? Лениво се замисли дали да извади от сака книгата, която зачете в трамвая? Беше му се сторила интересна но усети, че не изпитва желание да потъне пак в интригата. Прищрака дистанционното. Преследване с коли, яростно скърцане на спирачки, каскади някакви. На друга програма двама мъжаги се бият. С упоение. Лошият млати добрия. Няма страшно, след малко добрият внезапно ще набере сили и ще размаже лошия. А тук се целуват като невидели, жената ръмжи от страст. Хубаво, ама такива жени се срещат само по филмите. В къщи страстните лъвици въртят прастарите номера на прабабите си. „Мило, тази вечер не бива, защото...“ Като резултат, мъжете им тръгват по кръчми. „Може би е време и аз да тръгна да давя мъката? – помисли Анри. – Е, хайде – двуседмично женско мусене още не е основание за алкохолизъм. Какво е общото между алкохолизма и смъртта? – И при двете няма връщане назад.“

Нищо ново под слънцето. Под луминисцентното осветление – също.

Върна отново на програмата с мургавата дебеланка. И Елена обича салса. Обича и да се цупи. Но има усета към танца в кръвта си. Достатъчно е да поставиш за малко ръка на чупливия ѝ кръст и ръката ти залепва там. Заслуша се. Мъката, която кубинката споделяше, беше естествена и затрогваща. После тонопеторът сниши звука. От екрана изригна сладък и задъхан женски глас, излизаш от устата на руса красавица:

– Драги зрители. Даваме ви възможност да проявите вашето остроумие. Представете си следната ситуация. Пред вас в парка вървят прегърнати двама и петгодишна дама и петдесетгодишен, добре облечен мъж. Оживено си говорят. Внезапно дамата, без да забележи, изпуска

нещо. Вие се движите след тях и виждате встрани от алеята великолепен, инкрустиран златен пръстен с рубин. Каратите на рубина са поне двадесет – представяте ли си? – гласът на водещата леко закачи контролирано кресчендо. – Как ще постъпите? За най-остроумната интерпретация, награда. Обичам ви! Телефоните ни са...

Музиката отново се посипа – нежна и тъжна. В контраст със звучащия допреди секунди сладък и подчертано подкупващ женски глас.

Старият лъв прави галантно предложение на младата лъвица. Да я приюти и обласкае при особено изгодни условия. Пръстенът с рубина е основната примамка като начало. Лъвицата, преструвайки се на умерено влюбена, мърка разсеяно. В ресторанта поема примамката с обещанието, че започва да мисли. Но при разходката в парка, без да иска я губи. Честна дума, без да иска! Двамата влюбени отиват до познато заведение, където да изпият по едно за последно. Вечерта няма да завърши с креватна акробатика, но старият лъв се радва и на кафе с коняк. Под приглушената светлина на халогенните лунички на бара, лъвицата търси пръстена, за да му се полюбува още веднъж. Но златното чудо просто липсва. Лошо предзнаменование – а, отиди и се врчай след такова подсъещане, дошло направо от небето...

Нищо особено като постановка. Да си лъв е хубаво нещо, но започнат ли да ти падат зъбите...

А телефоните ще прегреят от борци за обещаната специална награда. Бачкаджър от строежите ще обясни, че ако намери такова нещо, няма да го върне на тия, които му пият потта и кръвчицата. А ще си го пропие. Но, като добър християнин, първо ще благодари на бога.

Самотната секретарка, гонеща четирийсетте, ще издекламира с развълнуван глас, че веднага ще върне пръстена – не може да застане на пътя към щастието на двамата влюбени. Защото тя самата е прегоряла в една нереализирана любов, която...

Тинейджър с неуспокоен от мутациите глас ще смутоляви, че амфетамините поскъпват. А и не е лошо да минеш на кока. Тя е къде-къде по здравословна – нали така?

Хитър пенсионерски глас ще поясни авторитетно, че пръстенът естествено, би трябвало да бъде върнат. Но виждате какви са времената, а какви – пенсиите. Как да го върнеш, когато знаеш, че после ще ти се смеят?! И с основание. Виж, ако беше едно време, когато... Тогава беше друго. Но сега не е тогава...

... Първият, който се обади, не се представи, но гласът му звучеше достатъчно дрезгаво. И въобще не обеща да върне пръстена. Опита се да

пофантазира, но се обърка и затвори. Вместо тинейджъра позвъня тинейджърка. Размечта се как ще направи тараш на бутиците. И всички тоалети ще се връзват с пръстена. Водещата се опита да я върне към правилата на елементарната икономика с напомнянето, че за да има тоалети, ще трябва да се раздели със златната радост, но тинейджърката мечтаеше мощно: „Няма такова нещо! И тоалети, и пръстен!“ Старата мома започна да рецитира със задушевен глас. Думите ѝ, леко напарфюмирани, все пак звучаха добре. Но водещата я прекъсна, защото следващият зрител вече напираше. След поредния сив отговор, русокосата обяви тържествено очакваната първа награда: Пред дома на победителя ще спре черен мерцедес, който да отведе остроумника и половинката му в разкошно заведение, където ще ги глежат като специални гости. Заведението се нарича „Златният пръстен“. Намира се на улица... и предлага...

Анри се усмихна. Дори да се обади и да спечели, не би могъл се възползва от перспективата за сладката глезотия – няма вариант да избяга от работа. А и възстановяване на нормалния тон с Елена не става за една вечер. Трябват поне два-три дни. Нейно превъзходителство би си помислило, че това с мерцедеса и кръчмата е номер, защото от две седмици не са правили секс. „Мъжете са способни на всичко щом ги удари хормона.“ Така е, мила. Но и с жените е така... Затова мъжете и жените се помиряват. Или се развеждат...

След поредната доза меланхолична салса отново разблокираха телефона. Без оформена мисъл в главата, Анри набра номера. Естествено, заето. Набра пак. Я, свободно. И гласът на водещата: „Вие сте!“

– Защо ли ми се стори, че дамата умишлено изгърва пръстена?...

– Защо ли?... – изчурулика любопитно водещата.

– Спомних си нещо от Бранислав Нушич. Преди матурата, баща му очертал алтернатива: Ако си вземе изпита – златен наполеон. Ако го скъсат – як бой. Не предвидил, че има и трети вариант. Младият тарикат се прибрал сияещ и обявил, че взел матурата с отличие. Получил си наполеона. А после си изял и боя.

– Не Ви разбирам – изчурулика пак русата.

– Обикновена аналогия. Изисканата дама действа като младия нехранимайко. След разиграването на етюда „Боже, няма го!“, е даже в подобра позиция от хайманата: подсигурила е пръстена и може да откаже на стария лъв. Затова ми се стори, че го изгърва не чак толкова неволно на определено, забутано място.

– Доколкото разбирам, и Вие не се каните да върнете пръстена? –

подпита водещата.

– Би го върнала и то евентуално, само дамата с напарфюмираната душа. С въздишка. А после цял живот би продължила да въздиша. Защото тя, така или иначе, непрекъснато съжالياва за нещо. Затова животът ѝ е такъв разнебитен.

– Не вярвате в доброто начало? – уточни за последно водещата.

– Напротив, вярвам! Но вярвам, че този на небето разпределя пръстените. А не ние – тарикатите на дребно... Вярвам и в здравословния егоизъм.

– А какво ще направите с пръстена? – вече без особено любопитство попита водещата.

Думите, които чу да излизат от собствената му уста, прозвучаха неочаквано и за самия него:

– Ще го подаря на жена си. С уговорката, че записвам пореден факт в тефтера с греховете си. Ако се сети да ме попита откъде имам пръстена, разбира се.

И затвори телефона, ядосан на себе си. Слабохарактерник и глупак, който излива на показ егоизма си пред хиляди слабохарактерни глупаци. Светлинките на мнемосхемата продължаваха да намигват все така приятелски, но Анри не им обърна внимание. Извади книгата и зачете с усилие. Нищо особено, но все пак става за убиване на дългите нощни часове. Успокои го.

* * *

Прибра се към девет сутринта с натежала глава. Елена зареждаше миялната машина. Когато мъжът ѝ приседна мълчаливо до масата, тя остави чинията и му направи кафе. Ясно, помиряват се. Малко чудо: в историята на семейните войни, за пръв път тя вземаше инициативата за примирие. След като му поднесе кафето, застана зад него и го целуна по врата. Отиде до уредбата в ъгъла. В здрача на мъгливата утрин, от ъглиците на стаята тихо изстена познат женски глас, който запя за прастарото, повтарящо се чудо. Елена застана пред него и го покани с жест. Анри усети познатата тръпка, която тялото ѝ предизвикваше в него. Стана, прегърна я. И чу думи – тихи, но достатъчно разбираеми:

– Благодаря за пръстена, мили...

Целувка, даже в мъглива утрин, ни помирява с живота.

Такъв, какъвто е...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: При горе-долу сходни

Целувка в мъгливата утрин

обстоятелства, пред дома ми можеше да спре мерцедес. Разликата бе, че спечелих награда за остроумие от радио, а не от телевизионно предаване. Но... На другата сутрин се прибрах в самотно жилище. И не танцувах с жена си.

И още. Малко ми е тъжно да си го призная, но вероятно съм искал да изживея тръпка от целувка в мъглива утрин...

И то точно със собствената си жена?! Странно...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11899>]